

Arrest

nr. 80 866 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 september 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 december 2011.

1.3. Op 31 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en sjiïet te zijn. U bent geboren in Basra, maar u heeft steeds gewoond in de wijk Bunuk in Bagdad. Op 6 december 1999 bent u gehuwd met H.(...) F.(...) I.(...), een sunnitische vrouw wiens familie oorspronkelijk uit Samarra afkomstig is. Op 12 en 13 augustus 2011 kreeg u twee dreig telefoons van onbekenden die vroegen naar uw vrouw en kinderen. Na het tweede telefoontje besloot u uw echtgenote naar haar familie in de Palestijnstraat te brengen. Uzelf ging bij uw vriend Z.(...) T.(...) in de wijk Sinak verblijven. U bleef ook verder werken in uw handelszaak in Sinak. Nadat uw echtgenote twee weken bij haar familie verbleef, kreeg zij problemen met haar ooms en tantes omdat zij te weten waren gekomen dat u sjiïet bent. In uw zaak in Sinak werd u op 10 september 2011 meegenomen door gewapende onbekenden in officiële uniformen. Drie dagen later werd u vrijgelaten nadat uw broer N.(...) 50.000 dollar losgeld betaald had. Een dag na uw vrijlating kwamen uw vrienden u bezoeken in het huis van uw broer N.(...) en één van hen maakte opmerkingen over het feit dat uw echtgenote sunniete is. Hierop besloot u het land te verlaten. Op 16 september 2011 hebt u Irak verlaten. Op 29 september 2011 bent u aangekomen in België en dezelfde dag hebt u asiel aangevraagd.

In oktober 2011 is uw gezin van Shari' Filastin naar familie van de echtgenote van uw schoonbroer B.(...) verhuisd in Salihiya om de ooms van haar familie te ontwijken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: identiteitskaart (origineel), identiteitskaart echtgenote (origineel), identiteitskaart 5 kinderen (origineel), nationaliteitsbewijs (origineel), nationaliteitsbewijs echtgenote (origineel), woonstkaart (origineel), voedselrantsoenkaart (origineel), 4 foto's handelszaak (origineel), 2 bestelbons handelszaak (origineel), business card handelszaak (origineel), politieaangifte ontvoering dd. 01/09/2011 (origineel), DHL invoice (origineel).

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verschillende elementen doen immers ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal (CGVS) over de dreigementen via telefoon en van uw vriend vaag bleven en inconsistenties bevatten. U verklaarde dat u twee maal gebeld werd door een onbekende persoon die naar uw echtgenote vroeg (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Hoewel u door het Commissariaat-generaal tot vijf maal toe gevraagd werd wat die persoon tijdens het eerste telefoontje precies gezegd heeft, bleef u telkens vaag over de manier waarop deze u bedreigde (CGVS p. 15-17). Dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid hiervan. U vertelde hoe die persoon opmerkingen maakte over uw huis, uw gezin, uw werk (CGVS p. 16, 17). Toen u gevraagd werd waarom u zich dan bedreigd voelde, antwoordde u slechts dat het was omwille van de manier waarop hij naar uw vrouw en kinderen vroeg (CGVS p. 17). Dit blijft nog steeds zeer vaag. Ook over de inhoud van het tweede telefoontje bleef u op de vlakte. Toen u gevraagd werd wat die persoon zei, antwoordde u dat hij op een irriterende manier sprak zoals bij het eerste telefoontje en probeerde u de vraag verder te ontwijken door te beginnen praten over hoe uw familie weggegaan is uit de wijk Bunuk (CGVS p. 18).

Eveneens bestaat onduidelijkheid over hoe de opmerkingen van uw vriend na uw ontvoering een dreigement vormden. U verklaarde dat die vriend u sprak over het feit dat uw vrouw van Samarra is en sunnietisch is (CGVS p. 13, 20). Toen u gevraagd werd hoe u wist dat wat hij zei een bedreiging was en geen waarschuwing om u te helpen, antwoordde u dat hij zei dat hij u dit als waarschuwing kwam zeggen, maar dat hij zei dat anderen dit op een hardere en gemenere manier zouden zeggen (CGVS p. 21). Het feit dat uw vriend u wijst op deze mogelijkheid, doet nog altijd niet blijken dat dit een dreigement is. Integendeel, hij zei in deze context expliciet dat hij uw vriend was en u waarschuwde (CGVS p. 13 en 21). Ook dit is geen ernstige aanwijzing van vervolging.

Verder dient gewezen te worden op het feit dat uw verklaringen betreffende uw aanwezigheid op uw werk voor de ontvoering incoherenties bevatten. U gaf aan dat de onbekende beller de route naar uw werk wist (CGVS p. 17). Het is uiterst opmerkelijk dat u deze telefoontjes zó bedreigend vond dat u en uw familie verhuisden, maar dat u dan wel verder bleef werken op een plaats die gekend was voor de beller (CGVS p. 17, 19). Als verklaring hiervoor stelde u eerst dat zij enkel de regio van uw werk hadden gegeven, niet de exacte plaats en dat u dus twijfelde of ze de echte plaats wisten (CGVS p. 17). Deze verklaring is niet overtuigend. Als u niet zeker was of uw belager uw werkadres had, zou van u

net verwacht kunnen worden dat u voorzichtig was en niet zou gaan werken. Later gaf u als uitleg dat u zich de eerste week vermomde en dat u terug ging werken omdat u merkte dat uw personeel geld in hun eigen zakken stak (CGVS p. 19). Het is niet aannemelijk dat u naar uw werk zou gegaan zijn, als u werkelijk bedreigd was geweest door telefoontjes waaruit bleek dat uw werkplek gekend was bij uw belager.

Ook uw verklaringen over uw ontvoering en vrijlating bevatten vaagheden en onlogische elementen. U verklaarde niet te weten wie u ontvoerd heeft of waarom (CGVS p. 19, 20). Toen u gevraagd werd wat ze concreet tegen u zeiden terwijl u vastgehouden werd, antwoordde u ontwijkend dat ze u irriteerden en begon u meteen daarna te praten over uw vrijlating (CGVS p. 20). Uw antwoord is allesbehalve concreet. Van iemand die ontvoerd is geweest, kan verwacht worden dat hij meer details kan geven over wat zijn ontvoerders tegen hem gezegd hebben. U verklaarde ook dat na drie dagen uw ontvoerders zich excuseerden tegenover u en u vrijlieten in ruil voor 50.000 dollar (CGVS p. 16). Ze zeiden echter dat u Bagdad niet mocht verlaten (CGVS p. 16, 20). Op deze manier zouden ze u nogmaals kunnen ontvoeren om nog meer geld van uw familie te krijgen (CGVS p. 20). Het is hoogst opmerkelijk dat uw ontvoerders u zouden vragen in Bagdad te blijven om u opnieuw te ontvoeren voor meer geld. Ze hadden u namelijk op dit moment onder hun controle en hadden direct een groter bedrag voor u kunnen vragen. Wanneer zij u een tweede maal moeten ontvoeren om geld te vragen, zouden ze zich nog eens de moeite moeten getroosten om de ontvoeringsoperatie te organiseren en zich blootstellen aan de risico's die hiermee gepaard gaan. De door u verklaarde werkwijze van deze ontvoerders doet bijgevolg ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Een tweede groep belagers waardoor u voor uw leven vreest in Irak, zijn de ooms van uw echtgenote. U verklaarde dat zij uw echtgenote vroegen van u te scheiden omdat ze (na twaalf jaar huwelijk met haar) recent ontdekt hadden dat u sjiïet was (CGVS p. 12, 20). Twee maanden voor uw interview op het CGVS is uw echtgenote zelfs ondergedoken uit schrik voor die ooms (CGVS p. 12, 13). Toen u gevraagd werd wat er precies gebeurd was, wat die ooms dan gedaan hebben, kon u hier in het geheel niet op antwoorden (CGVS p. 21-22). Dit is hoogst merkwaardig. U werd gevraagd waarom u geen details hebt gevraagd aan uw echtgenote over wat er gebeurd is. U verklaarde dat zij nu veilig is, dat u hier met uw eigen problemen bezig bent en dat u niet zou weten welke informatie u haar dan hoorde te vragen (CGVS p. 22). Aangezien u de problemen met de ooms van uw vrouw heeft opgegeven als één van de redenen waarom uw leven in gevaar is in Irak, kan van u verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in wat die ooms exact gezegd en gedaan hebben ten opzichte van uw echtgenote. Dat u dit niet heeft gedaan doet ernstige vragen rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging vanwege deze ooms.

Tot slot blijkt u allerminst duidelijke verklaringen af te leggen over het moment waarop u uw vrouw en kinderen in veiligheid heeft gebracht bij haar familie. Aanvankelijk stelt u dat u haar na de ('poging tot') ontvoering bij haar familie bracht en u meteen nadien naar het buitenland vertrok (CGVS p.3). Op een ander moment herhaalt u deze versie van de feiten: u spreekt over uw vrijlating en de dagen die hierop volgden en vervolgt: "dan meteen mijn gezin op een veilige plek bij haar ouders gebracht, dus ze zijn op een veilige plek beland en ik moest vluchten" (CGVS p.20). Aangezien u even voordien (CGVS p.18) gezegd had dat u al na de telefoontjes van 12 en 13 augustus uw gezin had weggebracht, wordt u gevraagd wanneer u nu eigenlijk uw gezin onderbracht bij de ouders van uw vrouw. U stelt dat u dit deed na de telefoontjes van augustus (CGVS p.20). Dat u zich over dergelijk aspect tot twee keer toe zou vergissen, is weinig geloofwaardig.

Bovengaan de opmerkingen roepen twijfels op bij de door u aangehaalde asielmotieven. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Voor wat betreft de door u neergelegde documenten in verband met problemen, met name politieaangifte ontvoering dd. 01/09/2011 (origineel), deze kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is.

De overige door u neergelegde documenten, met name: identiteitskaart (origineel), identiteitskaart echtgenote (origineel), identiteitskaart 5 kinderen (origineel), nationaliteitsbewijs (origineel), nationaliteitsbewijs echtgenote (origineel), woonstkaart (origineel), voedselrantsoenkaart (origineel), 4 foto's handelszaak (origineel), 2 bestelbons handelszaak (origineel), business card handelszaak (origineel), DHL invoice (origineel), zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw afkomst, familiale samenstelling en uw professionele activiteiten, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste

aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de motivering van de commissaris-generaal zeer vaag is, getuigt van het spreekwoordelijke zoeken naar spijkers op laag water en soms zelfs gespeend is van elke realiteitszin. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezondigt zich daarbij kennelijk aan een verkeerde interpretatie van de criteria uit de vluchtelingenconventie aangezien vervolging, bedreiging en vrees niet alleen kan uitgaan van de gevestigde overheid maar ook vanwege de lokale bevolking, zelfs vanwege de eigen (schoon)familie, temeer wanneer men voor dergelijke acties geen bescherming kan genieten van de overheid en politionele diensten, aldus verzoeker. Verzoeker herhaalt dat hem wordt verweten als sjiïet een soennitische vrouw te zijn gehuwd en stelt dat zijn schoonfamilie hem daadwerkelijk met de dood bedreigt en overgaat tot raids en ontvoeringen, waartegen hij geen bescherming kan bekomen zodat zijn gezinsleven volstrekt onmogelijk wordt gemaakt. Verzoeker meent dat indien zoals in casu voldoende waarachtigheid wordt getoond aan het asielrelaas en indien er een begin van bewijs wordt bijgebracht, hieraan het voordeel van de twijfel moet worden geboden. Hij stelt dat het volstrekt uit den boze is om te speculeren op de (on)juistheid van deze of gene verklaring en hij besluit dat er dan ook geen grondig onderzoek werd gevoerd zoals van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden verwacht gelet op alle mogelijke middelen en kanalen/netwerken waarover zij beschikt. Evenmin werd ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen (kunnen) zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een asielerkenning zou dienen teruggeleid te worden.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij poneert dat het overduidelijk is dat hij bij een terugleiding naar zijn thuisland het slachtoffer zal worden van wrede en onmenswaardige behandelingen en praktijken vermits zijn gemengde huwelijk nog altijd zal beschouwd worden als een ongeoorloofde vorm van samenleving en dit hem nog altijd in het vizier zal laten van religieus-etnische dreigingen en haatacties.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen of beginsels zonder te verduidelijken op welke wijze deze geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij “*substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht*” en artikel 9bis van de vreemdelingenwet – artikel welk overigens niet dienstig wordt aangevoerd in een asielprocedure aangezien dit artikel betrekking heeft op het aanvragen van een machtiging van verblijf –, geschonden acht waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de dreigementen via telefoon en van zijn vriend vaag bleven en inconsistenties bevatten en het niet duidelijk is hoe de opmerkingen van zijn vriend na zijn ontvoering een dreigement vormden, zoals wordt toegelicht, (ii) het niet aannemelijk is dat hij naar zijn werk zou zijn gegaan als hij werkelijk bedreigd was geweest door telefoontjes waaruit bleek dat zijn werkplek gekend was bij zijn belager, temeer hij deze telefoontjes blijkbaar wel zo bedreigend vond dat hij en zijn familie verhuisden, (iii) ook zijn verklaringen over zijn ontvoering en vrijlating vaagheden en onlogische elementen bevatten en in het bijzonder de door hem verklaarde werkwijze van zijn ontvoerders, die hem zouden gevraagd hebben om in Bagdad te blijven zodat ze hem nogmaals zouden kunnen ontvoeren om nog meer geld

van zijn familie te krijgen, ernstige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, (iv) hij evenmin zijn vrees voor de ooms van zijn echtgenote aannemelijk maakt aangezien hij niet kan toelichten welke problemen zijn echtgenote met deze ooms zou hebben gekend en hij zich hieromtrent niet heeft geïnformeerd bij zijn echtgenote, (v) hij allerm minst duidelijke verklaringen aflegt over het moment waarop hij zijn vrouw en kinderen in veiligheid heeft gebracht bij haar familie, (vi) de politieaangifte van zijn ontvoering de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kan herstellen vermits voorgelegde documenten dienen te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen om enige bewijswaarde te hebben, hetgeen in casu niet het geval is en de overige door hem neergelegde documenten enkel zijn afkomst, zijn familiale samenstelling, en zijn professionele activiteiten bevestigen, gegevens welke niet ter discussie staan en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker dan ook bezwaarlijk voorhouden dat motivering van de commissaris-generaal zeer vaag is, getuigt van het spreekwoordelijke zoeken naar spijkers op laag water en soms zelfs gespeend is van elke realiteitszin. Verzoeker komt in dit verband overigens niet verder dan het uiten van niet-gefundeerde beweringen die elke grondslag missen.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de

grondslag liggen van zijn asielrelaas, met name de door hem beweerde problemen omwille van zijn gemengd huwelijk, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" - *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad"*, laatst bijgewerkt op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met de loutere argumentatie dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar enerzijds wordt gesteld dat de veiligheid in het gebied nog steeds in het gedrang is doch anderzijds wordt gesteld dat die ganse situatie het dagelijkse leven niet ernstig zou verstoren, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. In zoverre verzoeker meent dat in casu geen grondig onderzoek werd gevoerd zoals van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden verwacht gelet op alle mogelijke middelen en kanalen/netwerken waarover zij beschikt, laat hij na te concretiseren welke elementen niet of niet voldoende werden onderzocht en op welke wijze dit een invloed zou hebben op de bestreden beslissing. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

In de mate verzoeker nog het evenredigheidsbeginsel geschonden acht en opmerkt dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke nadelen waaraan hij blootgesteld zal worden indien hij wegens het uitblijven van een asielerkenning zou dienen teruggeleid worden, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst of

een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS